

[Glensgård.]

tage fat på de spørgsmål, der er stillet af henholdsvis ministeren og ordførerne.

Efter vor opfattelse kan lavtlønsproblematikken kun klares på én måde, nemlig ved hjælp af en social foranstaltning, og vi accepterer altså her, at det skal ske over en forhøjelse af den skattefrie bundgrænse. Vi har set, at vi under udvalgsarbejdet i forbindelse med overenskomstloven har fået et svar fra økonomiministeriet, som går ud på, at stigningen i gennemsnitslønningerne over en årrække kunne udtrykkes ved en indeks på 344. Stigningen i lavtlønnen kunne udtrykkes ved en indeks på 320. De sidste åringers overenskomster er hver gang gået ud fra, at nu skulle man klare lavtlønsproblematikken. Der er bare sket det, at indeksstigningerne er blevet mindst for de lavtlønnede. Det vil sige, at alle disse overenskomster ikke kan klare lavtlønsproblematikken.

Vi behandlede i sidste uge forslaget om overenskomstloven, og under denne debat fik vi fra regeringen at vide, at vi ikke fik nogen særlig stigning i omkostningsniveauet, ja, økonomiministeren udtalte endog, at stigningen kun ville udgøre 2 pct. Jeg ser nu, at LOs cheføkonom, Steffen Møller – vistnok også økonomisk skribent til Aktuelt – udtaler, at stigningen i lønningerne vil komme til at ligge på 6–8 pct. Vi er altså allerede nu klar over, at socialdemokratiet har indset, at det selvfølgelig var et luftnummer, at overenskomstloven holdt sig inden for de 2 pct.

Hvem gavner så en høj skattefri bundgrænse? Ja, den gavner som omtalt først og fremmest de lavtlønnede, men dernæst gavner den selvfølgelig også hele pensionistgruppen.

Jeg er bange for, at vi må acceptere i løbet af nogle måneder, at regeringen er nødt til at indføre en finanspolitisk stramning. Det vil nok blive, når vi bliver indkaldt til et augustmøde. Denne finanspolitiske stramning skal ske, udelukkende fordi vi får problemer i forbindelse med beskæftigelsen og ikke mindst i forbindelse med betalingsbalancen. Overenskomstloven gav jo en kraftig stigning i omkostningsniveauet. Vi har hidtil sagt en stigning på ca. 12 pct.; det skal nok vise sig, at det ikke engang holder. Denne stigning i omkostningerne giver de stigende priser, og så er vi vist alle enige om, at det giver en faldende konkurrenceevne, og vi kan vist ikke blive uenige om, at

den faldende konkurrenceevne giver en øget arbejdsløshed.

Hvad er der så sket i mellemtiden, når vi nu ser på, om vi kunne have klaret denne overenskomstsituation ved hjælp af et skatteforslag? Vi kan se, at den vej, socialdemokratiet har anvist, udelukkende giver øgede finansproblemer. Socialdemokratiets beskæftigelsesplan blev vedtaget, men har det givet regeringen lejlighed til at ændre ved skønnet over arbejdsløsheden? Nej. Finansministeren har til finansudvalget udtalt, at det ikke giver regeringen lejlighed til et ændret skøn over beskæftigelsessituationen, fordi man havde været for optimistisk med hensyn til industrieksporten. Det er altså helt klart, at den vej, socialdemokraterne ønsker at gå, med øgede offentlige udgifter, giver en øget arbejdsløshed.

Jeg er bange for, at det vil gå den vej, som hr. Bernhard Baunsgaard nævnte, at vore udenlandske långivere vil meddele os, at vi ikke længere kan have vor handlefrihed, og at vi dermed vil blive sat under en eller anden form for administration. Det skal erindres, at renterne af vore udlandslån ikke klares med tre måneders nettoindustrieksport – nettoindustrieksport. Vi er altså derude, hvor vi ikke engang ved hjælp af produktionen kan klare at betale renterne.

Hvorfor skal vi så gå vejen med hensyn til at klare overenskomstproblemerne, altså lavtlønsproblemerne, over den skattefrie bundgrænse? Ja, man kunne tænke sig, at socialdemokratiet tog kontakt med broderpartierne i Norge og England, hvor man har indset nødvendigheden af at klare lavtlønsproblematikken over skatterne.

Jeg har glædet mig over at se venstres formand, hr. Poul Hartling, udtale, at man i stedet for denne dyre overenskomstlovgivning skulle have klaret det ved hjælp af en forhøjelse af den skattefrie bundgrænse. Nu forstår jeg, hr. Ellemann-Jensen indstiller sig på, at den lovgivning, der er vedtaget i folketinget, kan vi ikke rette på. Jeg må erindre om, at overenskomsterne er forlænget ved lov, og derfor kan dette folketings selvfølgelig ændre ved denne lovgivning. Det er sket før i historien, at man har ændret ved overenskomstlovgivning, og det kan vi selvfølgelig gøre igen. Jeg er meget ked af at erfare, at venstre nu blot vil lade stå til de næste to år med stigninger i omkostningsniveauet på op til 12 pct., men jeg